

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.099/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.704.286/2023/12. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2018. április 10.napjától az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi kerületi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában szolgálatirányító parancsnoki beosztásban teljesített szolgálatot. Az alperes által meghatározott feladatairól a 2019. augusztus 15-én kelt szám1 számú, majd a 2021. december 22-én kelt szám2 számú munkaköri leírás rendelkezett. A szolgálatirányító parancsnoki feladatok tartalmát a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 14/2017. ORFK utasítás) szabályozza, amelynek 4. pontja tartalmazza a szolgálatparancsnoki rendszer szabályait, vagyis az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítását, koordinálását, ellenőrzését, a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalát, intézkedések megtételét, valamint a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információknak a döntésre, intézkedésre jogosult felé történő továbbítása érdekében való működtetést, míg a 31. pont rendelkezései a szolgálatparancsnok kötelezettségeit részletezik.

[2] A felperes a 2020. október 1. és 2023. január 31. napjai közötti időszakban két hónap kivételével (a továbbiakban: perbeli időszak) az eredeti beosztásához nem tartozóan, átlagosan havi 1-2 alkalommal, alkalmanként 2-3 munkaórán belül bünygyi őrizeti, őrizetbevételi, orvosi rendelvények elkészítésével, végrehajtásával, határozatok kihirdetésével, vizsgálat megrendelő előkészítésével kapcsolatos feladatokat; havi 5 alkalommal, alkalmanként 30 percen körözési rendszerben végzett tevékenységgel, körözések kiegészítésével összefüggő feladatokat; naponta, átlagosan 30 perc időtartamban statisztikai adatszolgáltatással kapcsolatos; naponta 15-30 perc időtartamban a TIK (a továbbiakban: TIK) felé jelzett, a másnapi állománylétszámba vonatkozó adatszolgáltatási feladatokat látott el.

[3] A felperes a beosztásába nem tartozó fenti feladatokra hivatkozással megbízási díj iránt szolgálati panaszt terjesztett elő, melyet helységi Rendőrkapitánya a 2023. december 7-én kelt határozat1 számú határozatával elutasított.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a pontosított – leszállított – keresetében az alperest a perbeli időszak tekintetében 753.675 forint megbízási díj és annak 2021. december 1. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg.

[5] Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg, továbbá hivatkozott a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletére, a 14/2017. ORFK utasítás 4. pontjára, valamint a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletében foglaltakra. Előadta, hogy a szolgálati panaszában megjelölt feladatok a beosztásába nem tartoznak; az általa végzett bünygyi őrizetbevétellel, körözéssel összefüggő feladatok a készenléti csoportvezető, a statisztikai és TIK adatszolgáltatási feladatok az alosztályvezető beosztásához tartoznak, a körözési tevékenység pedig a beosztásához kapcsolódóan kifejezetten tilalmazott is. Szolgálatirányító parancsnokként alapvetően a járőri állomány

irányítását, koordinálását, ellenőrzését köteles elvégezni; a fenti beosztások egymástól eltérnek.

[6] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 753.675 forint megbízási díj, valamint annak 2021. december 1-től a kifizetésig terjedő időre járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1) és (3) bekezdéseire, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a 14/2017. ORFK utasítás II. fejezet 3. pontjára, 4. pont a)-c) alpontjaira, 7. pontjára, 35. pontjára, a 30/2015. BMr. 2. mellékletére, valamint a Kúria precedens határozataira alapította. Hivatkozott a 34/2021. BRFK intézkedésre, a peres felek nyilatkozataira, a csatolt okiratokra, valamint a peres eljárás anyagává tett 6.K.704.283/2023. számú ügyben keletkezett 7. és 13. sorszámú jegyzőkönyv, a 31.K.704.271/2023. számú ügyben felvett 8. sorszámú jegyzőkönyv, a 10.K.704.273/2023. számú ügyben keletkezett 6. és 10. sorszámú jegyzőkönyv tartalmára, abból a tényállás megállapításához figyelembe vette tanú1 tanúvallomását, valamint tanú2, tanú3 és tanú4 félként és tanúként tett nyilatkozatait.

[8] Rögzítette, hogy a rendvédelmi szerv csak az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állomány tagjának munkaköri feladatait, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A munkaköri leírások kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperesi munkakörbe tartozók, s ez a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem minősül [Kfv.VII.39.247/2020/4., Kfv.VII.39.289/2021/4., Mfv.II.10.179/2011/4.].

[9] Megalapozottnak találta a felperes azon hivatkozását, miszerint a 14/2017. ORFK utasítás 35. pontja meghatározza azon feladatköröket, melyekre a szolgálatirányító parancsnok nem vehető igénybe. A 34/2021. számú BRFK intézkedés kifejezetten kimondja, hogy ki kell jelölni azokat a személyeket, akik a körözést soron kívül rögzítik, ezt a feladatot ügyeleti és szolgálatirányító feladatokat ellátó személy nem végezheti. Ebből következően ilyen jellegű feladatot a szolgálatirányító parancsnoki feladatkört betöltő felperes jogszerűen nem is láthatott volna el.

[10] A felperesi nyilatkozattal egyező, fentebb megjelölt jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomások és fél által tett nyilatkozatok alapján megállapította, hogy a körözöttel kapcsolatos feladatok a Bűnügyi Osztály feladatkörébe tartoztak; azokat a készenléti csoportvezető munkaköri leírása tartalmazta. A tanúk azon felperesi előadást is megerősítették, miszerint a beosztásához az adatszolgáltatási-statisztikai feladatok szintén nem tartoztak, továbbá a felperes ügyintézése során számos olyan feladat merülhetett fel, amit a rendszer1 rendszerben nem rögzítettek, tehát a felperes többletfeladatai nem minden esetben dokumentáltak, a ténylegesen ellátott feladatok mennyisége a rendszer1 rendszerben feltüntetetté jóval nagyobb volt. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a felperes többségi tanúvallomásokkal alátámasztott állítását fogadta el valósnak az alperes által becsatolt kimutatások adataiban és tanú5 tanúvallomásában foglaltakkal szemben. Álláspontja szerint ugyanis a kimutatások nem voltak teljesek, egyes feladatok jellegűknél fogva nem

kerültek rögzítésre a rendszerl rendszerben, valamint azokban az esetekben, amikor az ügyiratok más illetékességű szervhez kerültek megküldésre, az ügyintézés és lezárás statisztikailag ezen más szerv nyilvántartási adatai között jelentkezett. Mindezek alapján a kereseti követelés jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozottnak találta.

[11] A megbízási díj mértékének meghatározása során végzett mérlegelése során – a Kúria Kfv.VII.39.549/2021/4. és Kfv.VII.37.780/2020/5. számú döntéseiben foglalt iránymutatás, valamint a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján – a felperes által ellátott feladatok nem eseti, hanem folyamatos, a munkaidő jelentős részét igénybe vevő és visszatérő jellegét vette figyelembe, melyre tekintettel a díjazás összegét a pontosított kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte, vitatva a megbízási díj elsőfokú bíróság által megállapítottösszagszerűségét is. Jogszabálysértésként az elsődleges fellebbezési kérelme körében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1) bekezdését, 78. § (2) bekezdését, a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. §-át, 268. §-át, 279. § (1) bekezdését, a Kp. 84. §-a alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseit jelölte meg, és jogi álláspontja alátámasztásaként hivatkozott a Hszt. 45. § (1) bekezdésére, 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (3), illetve (5)-(6) bekezdéseire, továbbá a 14/2017. ORFK utasítás rendelkezéseire. A másodlagos kérelmével összefüggésben a Hszt. 71. § (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdését, a Kp. 78. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó Pp. 263. § (1) bekezdését, 266. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését és 345. § (5) bekezdését jelölte meg jogszabálysértésként.

[13] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, ezáltal nem került olyan helyzetbe, hogy a megbízási díj összegének meghatározásához a többletfeladat ellátásának mértékét vizsgálja és értékelje, ami a megalapozott ítélelhozatal akadályozó súlyos eljárási szabálysértés. Vitatta az ítélet [34] bekezdésében szereplő megállapítást, mely szerint a felperes a körözéssel összefüggésben feladatot nem végezhet. E körben hivatkozott a körözési nyilvántartási rendszerről és a személyek, dolgok felkutatásáról és azonosításáról szóló 2013. évi LXXXVIII. törvényben (a továbbiakban: Körözési tv.), valamint a 14/2017. ORFK utasításban foglaltakra. Állította, hogy a Körözési tv. kizárólag a „körözési eljárás” fogalmát említi, hasonlóan a körözési nyilvántartási rendszer egyes nyilvántartásai részére történő adatközlésről és a körözési eljárás lefolytatásának részletes szabályairól, valamint egyes miniszteri rendeletek módosításáról szóló 63/2013. (XI. 28.) BM rendeletben foglaltakhoz, azaz nem tartalmazza a „körözési tevékenység” fogalmát, így nincs jogszabályi alapja a körözési tevékenységre vonatkozóan az elsőfokú bíróság által megállapított teljes tilalomnak. A bűnügyi őrizetbevétellel összefüggésben kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet [37] bekezdésével ellentétben valójában a rendészeti országos rendőrfőkapitány-helyettes 2018. május 15. napján kiadott „szolgálatparancsnoki feladatok

kiszélesítésére vonatkozó engedély” tárgyú irata a 14/2017. ORFK utasítás 35. pont j) alpontjának tilalmát feloldotta.

[14] tanú2, tanú3 és tanú4 nyilatkozatainak figyelembevételét azért kifogásolta, mert ők az alperessel perben álltak, így nem tekinthetők elfogulatlanak. Sérelmezte, hogy a törvényszék figyelmen kívül hagyta tanú5 és tanú1 nyilatkozatait, illetve a rendszerl rendszer becsatolt adatait, holott utóbbi egy auditált, hitelesített iratkezelő rendszer. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bűnügyi iratok száma vonatkozásában, a többletfeladatok mértékének megállapításában a tanúvallomások között fennálló ellentmondásokat nem oldotta fel, nem indokolta, hogy miért csak egyes tanúvallomásokat fogadott el valósnak; mindez az ügy érdemére kiható súlyos eljárási szabálysértés.

[15] A kereset elutasítására irányuló másodlagos kérelmével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a Körözési tv. 1. pont d), e) alpontjai és 2. § (5) bekezdése értelmében a körözési eljárás során ismertté vált adatokat az intézkedést végrehajtó szervnek kell rögzítenie, ennek okán a szolgálatirányító parancsnok feladata a körözött személy elfogása esetén a körözési rendszerben az elfogásról szóló adatok megjegyzésként történő felvitele, ami nem tekinthető körözés elrendelésnek vagy visszavonásnak, azaz a felperes saját munkaköri leírása szerinti feladatait látta el ezen tevékenységek végrehajtása során, melyet az elsőfokú bíróság tévesen értékelt többletfeladatként. Emellett a törvényszék az adatszolgáltatási tevékenységet is a 14/2017. ORFK utasítás 47/C. pontjába és 31. pont m) alpontjába ütköző módon minősítette. Nem értékelte továbbá kellő súllyal azt a tényt sem, hogy a felperes munkaideje nem változott, a tevékenységét munkaidőben, nem az eredeti besorolás szerinti munkáján túl, hanem amellet, tehát nem tényleges többletfeladatként végezte. Hangsúlyozta, hogy a szolgálatirányító parancsnok munkavégzését a 14/2017. ORFK utasítás és a munkaköri leírás egymással összhangban állóan szabályozza, amelyeket a Hszt.-vel együttesen kell értelmezni; azok nem egymás kizárására, hanem egymás kiegészítésére szolgálnak.

[16] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, az alperes által hivatkozottak súlyos eljárási szabálysértésnek nem tekinthetők; hatályon kívül helyezési ok nem áll fenn. Ami a lefolytatott eljárás során megállapíthatóvá vált, azt az elsőfokú bíróság a tényállás részévé tette, a bizonyítékokat egymással is összevetve okszerűen értékelte. Az elsőfokú ítélet a szolgálatirányító parancsnoki beosztás kereteit helyesen jelölte ki; a törvényszék helytállóan állapította meg a tanúvallomások alapján bizonyított tényként, hogy a vizsgált feladatok többletfeladatnak minősülnek, egyesek a készenléti csoportvezető munkakörébe tartozóak és a felperes beosztásában kifejezetten tiltottak. Az elsőfokú bíróság helytálló megállapítást tett arra vonatkozóan is, hogy a többletfeladatokat rendszeresen, napi szinten végezte. Az alperes a pertárgyi feladatok munkaidőben történő ellátására tévesen hivatkozott, mivel az a megbízási díj szempontjából közömbös. A megbízási díj jogalapja szempontjából az ellátott feladatok tartalma, nem pedig azok munkaidő igénye bír jelentőséggel. Megjegyezte, hogy a perbeli időszak 2023. január 31. napjáig tartott, így az azt követő jogszabálmódosítás [Hszt. 71. § (3) bekezdése] nyilvánvalóan nem releváns.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, valamint a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozott és jogszerű döntést hozott, az ítéltábla annak helytálló indokaival is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[19] Az alperes – eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazva – az elsőfokú ítéletet jogalapjában és a megbízási díj összegszerűségében is vitatta. Az ítéltábla először az eljárásjogi kifogásokat vizsgálta.

[20] Az alperes vitatta az elsőfokú bíróság azon tényállási megállapítását, hogy a körözötttekkel kapcsolatos feladatkör a Bünygyi Osztály, azon belül a készenléti csoportvezető beosztásába tartozik. Álláspontja szerint a törvényszék nem tisztázta kellőképpen, hogy a felperes tevékenységébe tartozó körözés módosítása a tilalmazott körözési tevékenységek körébe

esik-e. Azzal érvelt, hogy joghézag áll fent, így nincs jogszabályi alapja az elsőfokú bíróság által körözési tevékenységre vonatkozóan megállapított teljes tilalomnak, ugyanakkor a fellebbezésében nem jelölte meg, hogy mely bizonyíték támasztja alá ezen állítását, s melyik az a bizonyíték, amit az elsőfokú bíróság elmulasztott értékelni, és amelyből megállapítható lett volna, hogy a körözési tevékenység fogalmába a körözés módosítása nem tartozik bele. Az ítéltábla a bünygyi őrizetbevétellel összefüggésben felhozott fellebbezési érveléssel kapcsolatban rámutat továbbá arra is, hogy a rendészeti országos rendőrfőkapitány-helyettes 2018. május 15. napján kiadott „szolgálatparancsnoki feladatok kiszélesítésére vonatkozó engedély” tárgyú irata nem normatív rendelkezés; az a jogszabályokkal ellentétben nem állhat. Ezen túlmenően az alperes azt sem fejtette ki, hogy a hivatkozott irat milyen alapon lenne alkalmas az irányadó – a Hszt. 2. § 30. pontja szerinti szolgálati viszonyra vonatkozó szabálynak tekintendő – 14/2017. ORFK utasítás 35. pont j) alpontjában foglalt tilalom feloldására. Mindebből következően a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdéseiben és a Pp. 263. § (1) bekezdésében, 265. §-ában, 266. § (1) bekezdésében és 268. §-ában foglalt, a bizonyítási eszközökkel és a bizonyítási eljárás lefolytatásával kapcsolatosan fennálló jogszabálysértést és a tényállás alapos feltárásában rejlő hiányosságot a másodfokú bíróság megállapítani nem tudott.

[21] Az alperes hivatkozott arra, hogy a Kp. 2. § (1) bekezdéséből adódóan, a 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint az ítélet indokolásának tartalmaznia kell a releváns tényállást, valamint a jogi indokolást, a bizonyítás eredményének mérlegelését pedig a Kp. 78. § (2) bekezdése és a 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltak szerint kell elvégezni, azonban az elsőfokú bíróság – a tényállás csupán részbeni felderítettsége és a bizonyítékok téves értékelése folytán – nem került abba a helyzetbe, hogy összességében elvégezhesse a Pp. 279.

§ (1) bekezdésének megfelelő értékelést a többletfeladat ellátás mértékét illetően, így a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díj összegszerűsége sem határozható meg. Az ítéltábla nem értett egyet az alperes érvelésével a tényállás felderítetlensége körében, s az abból következő, bizonyítékok értékelését kifogásoló érveivel sem figyelemmel arra, hogy az alperes nem hozott fel a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményét megdöntő, vagy a mérlegelése során megállapítható kirívó okszerűtlenséget igazoló érveket. Önmagában az az állítása, miszerint a törvényszék által figyelembe vett – vele jogviszonyban álló – öt személy tanúvallomása, illetve nyilatkozata közül az ellene szintén megbízási díj iránt pert indító három személy elfogult vele szemben, nem alkalmas a bizonyítékértékelés okszerűségének cáfolatára, az elsőfokú bíróság által az egybehangzó nyilatkozatoknak tulajdonított bizonyító erő lerontására.

[22] Az indokolási kötelezettség megsértését – a Kúria számos határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5.) kifejtett indokok alapján – pusztán azon az alapon nem lehet megállapítani, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet. Amennyiben az alperes számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az alkalmazott anyagi és eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). A támadott ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság részletes magyarázattal szolgált arra, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat miként értékelte, ahogyan annak is okszerű indokát adta, hogy a rendszerl rendszer adatain túlmenően a tanúvallomásokban foglaltakat miért fogadta el, ezzel feloldva az alperes és a felperes kimutatásai, valamint az egyes tanúvallomások közötti ellentéteket. Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség követelményének megfelelt, a Kp.

78. § (2) bekezdésében, a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, és a Kp. 84. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg, ebből következően az alperesi hivatkozások az ítélet – lényeges eljárásjogi szabálysértésen alapuló – hatályon kívül helyezését nem indokolták.

[23] Az elsőfokú ítélet anyagi jogi jogalapjaként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szolgált, mellyel összefüggésben az alperes állította, hogy a felperes által ellátott feladatok a beosztásának részét képezték, tehát nem jelentettek többletfeladatot, azaz azok ellátásáért megbízási díj nem járt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vitatott jogalap tekintetében helyesen vizsgálta a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatok tényleges ellátását, rendszerességét és folyamatosságát az e körben már kialakult és megszilárdult kúriai joggyakorlat tükrében.

[24] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a körözéssel és a bűnügyi őrizetbevétel dokumentálásával összefüggő feladatok a Bűnügyi Osztály, készenléti csoportvezető feladatát képezik, ami a szolgálatirányító parancsnoki beosztástól eltérő, önálló szolgálati beosztás a 30/2015. BMr. 2. melléklete szerint. Alaptalanul érvelt az alperes az ellátott statisztikai és adatszolgáltatási feladatok felperesi beosztásba tartozásával is. A 14/2017. ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak; a 14/2017. ORFK utasítás 31. pont m) alpontjának az alperes által hivatkozott jelentéstartalom ezért nem tulajdonítható. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott szakmai irányítását, felügyeletét ellenőrzését kell elvégeznie, kizárólag ennek körében értelmezendő a 47/C. pont szerinti beszámolási kötelezettség.

[25] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban a munkáltató részéről nem lehet önkényes, csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaphoz eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását.

[26] A Kúria korábbi, jelen ügyben is irányadó határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő.

[27] Jelen ügyben a felperes által végzett tevékenységek, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához. Az elsőfokú bíróság a csatolt kimutatások adataiból és a tanúvallomásokból helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A perben az alperes nem igazolta, hogy a felperest a szolgálatirányító parancsnoki beosztása alól a többletfeladat-ellátásának időtartamára mentesítette.

[28] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1), (5)-(6) bekezdéseinek sérelmére, a (3) bekezdés pedig a perbeli időszakban nem tartalmazott olyan feltételeket, melyek értékelését a törvényszék elmulasztott volna, így

össességében a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[29] Az alperes fellebbezése 36. pontjában a megbízási díj összecszerúságát is sérelmezte a Hszt.

71. § (5) bekezdésének és a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésének megsértésére hivatkozással, de az összecszerúság meghatározásával összefüggésben a bizonyítékok értékelésére vonatkozó – a Kp. 78. § (2) bekezdése körében vizsgálható – jogsértést konkrétan nem jelölt meg; valamely szempont, illetve körülmény téves értékelésére vagy értékelésének elmulasztására nem hivatkozott. Kizárólag olyan érveket hozott fel, melyek a megbízási díj kapcsán irrelevánsak (munkaidő változatlansága), illetve az összecszerúság tekintetében értékelési szempontot nem jelentenek, vizsgálatukat a követelés jogalapja körében az elsőfokú bíróság elvégezte (a többletfeladat-ellátás beosztáshoz tartozó feladatok mellett történt).

[30] Az ítéltábla a Kp. 78. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 263. § (1) bekezdésének,

266. § (1) bekezdésének, 279. § (1) bekezdésének és 345. § (5) bekezdésének jogszabálysértésként történt felhívására figyelemmel rögzíti, hogy a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kfv.VII.37.780/2020/5.). Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerúségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott 50-200% közötti tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [40]-[48] bekezdéseiben részletesen ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé, amely a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket nevesíti. Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság tehát egyenként és összességében is helytállóan értékelte. A jogszerű és okszerű mérlegelés útján megállapított megbízási díj összegének megváltoztatására a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[31] A fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a

Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére; annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a fellebbezés mint másodfokú eljárást megindító beadvány benyújtási időpontjához igazodóan – a felperes által megjelölt, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.

22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése és 3. § (2), (5)-(6) bekezdései helyett – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[33] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (60.294 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp.

99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[34] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[35] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 18.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró